

fragemus. Quemadmodum ergo de naci, quæ in anchoris est, recte dicimus, quod jam in terra sit, adhuc tamen fluctuat, sed in terra quodammodo educta est contra ventos, & tempestates: si contra tentationes huius peregrinationis nostræ, spes nostra fundata in illa civitate Jerusalem facit nos non corripi in saxa. Videas qua ratione Martyres per spem, quam defixam habent in æternæ beatitudine, ibidem commemorari, & non tam in mari Iudei mundi, quam in cælorum portu pacatissimo esse, jam jam æternæ supernæ civitatis gaudiis perfrui, lætos & alacres hymnos cantantes? Recte igitur S. Chrysostomus. *Per spem in calo sumus.*

S. Chrys.

Sapi. 3. i.

Martyrum anima in dextra Dei beatantur inter tormenta.

Pro. 3. 16.

Bonus latro in paradiso, & in manu Dei. *Luc. 23.43. S. Nyss.*

Martyres in Dei manu ut in paradiso.

plena est: quasi spes ipsa eos collocet in Dei manu dextera, tanquam in cælesti paradiſo, ut plena ibi manu æternis perfruantur bonos, id est. Diximus supra c. 12. Enos idem sonare, spes, translatum quod latinè homo, & homo quidem afflictus, ærumnosus, certè morti addictus; imò Philoni esse spes: quia (ut ait facer Textus Gene. 4. 26. *Iste cœpit invocare nomen Domini, vel, uti LXX. vertunt, hic speravit invocare nomen Domini Dei.* De illo affirmat S. Ambrosius lib. de Isaac, & anima c. 1. fusse translatum (in paradisum videlicet) adhuc inter ærumnas suas, afflictiones, & vexationes, quas pro vera religione subiit: Non vis. S. Ambr.

*Enos, id est. spes, translatum quod latinè homo, & homo quidem afflictus, ærumnosus, certè morti addictus; imò Philoni esse spes: quia (ut ait facer Textus Gene. 4. 26. *Iste cœpit invocare nomen Domini, vel, uti LXX. vertunt, hic speravit invocare nomen Domini Dei.* De illo affirmat S. Ambrosius lib. de Isaac, & anima c. 1. fusse translatum (in paradisum videlicet) adhuc inter ærumnas suas, afflictiones, & vexationes, quas pro vera religione subiit: Non vis. S. Ambr.*

Gen. 4. 26.

detur itaque homo esse, nisi is, qui in Deum sperat, qui autem sperat in Deum, non degere in terris, sed quasi translatus adhuc Deo, manifesta viri interpretatione significatur. Certum esse debet, Enos mortuum fuisse, cum id perspicue habeatur Gene. 5. 11. Similiter indubitatum est, non Enos, sed Henoch fuisse propriæ translatum, vel in paradisum, vel in quavis alium amanum locum, ubi adhuc vivus perstet. Gene. 5. 25. ad Hebreæ. 11. 5. Hæc negari ab Ambrosio, credibile non est: Quia igitur ratione, cum mortuus fuerit Enos, de illo affirmat in paradisum fuisse translatum? Sane (ni me fallo) quia existimavit, eam inesse spei vim, ut si ærumnis, & laboribus associetur, homines valeat, adhuc dum superstites sunt, & pro Deo divexantur, in paradisum transferre cælestem, ubi Deo adhærentes beatè ac feliciter degant.

803 Denique, ea est spei Christianæ potentia inter martyrii apparatus, & cruciamenta versantis præexcelsa sua generositatem; ut Martyribus in laborum certamine positis coronam gloriæ perfectissimam donet, & præmium futura beatitudine non inferius, quasi jam cum felicibus in cælo triumphantibus decertarent, & veluti illis non impares coronâ illâ vitâ donarentur. Fallor, si hinc non spectavit Apostolus, & Martyr Paulus, cum ad Timo. scribens Epis. 2. c. 4. 6. in illa 4. 6. verba prorupit: Ego jam delibor, & tempus resolutionis mea instat; bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi. In reliquo reposita est mihi corona justitiae, quam reddit mihi Dominus in die illa iustus judex. Extra omnem mihi dubitationem est loqui Paulum de ærumnis, & laboribus, tormentis, & doloribus, quos subierat in fidei causa, & de illis, quos in suo jam proximo martyrio subiturus erat; quos appellat libationem, seu mælationem in die illa suæ immolationis perficiendam, ut explicat Tertulli lib. adversus Gnosticos cap. 14. Sed rogo, quid est quod Martyr Paulus adhuc prælians, & in certamine laborum positus autem; In reliquo reposita est mihi corona justitiae? Numquid ante absolutum martyrii certamen triumphator erat coronâ gloriæ donatus? Ita planè: nam spes in Deo fixa inter ærumnas, & tormenta jam illi coronam vitæ, & triumphatoris donabat; imò & uti jam coronato triumphatori in cælis, applaudefebat. Quam interpretationem satis ostendit S. Anselmus ad illa Pauli verba, ita egregie: Non re plenissima, sed spes firmissima hoc dicit, & quod futurum esse præsumpsit, tanquam factum fuerit judicavit. Sane per spem firmissimam inter sui certaminis labores

Martyres cælesti corona donati inter tormenta adhuc superfites.

802 Cui interpretationi lux major conciliatur ex his, quæ scitè excogitavit S. Nyssenus Orat. 1. de Christi Resurrectione. Ubi queritur, qua ratione è Cruce Jesus ad Latronem dixerit: Hodie mecum eris in paradiso; cùm deinde proclamat ad Patrem: In manus tuas commendō spiritum meum? Numquid eodem tempore utroque futurus erat? Respondet: Sublimis Isaías id, quod his de rebus quæritur, tibi explicabit. Dicit enim ille, ante faciem Dei de Jerusalem, quæ suprà est, quam non aliam præter paradisum esse credimus: in manibus meis pñxi muros tuos. Si igitur in manibus Patris circumscripta est Jerusalem quæ paradisus est, clarum est, quod qui in paradisum pervenit in Paternis prouersus manibus versatur, in quibus divina civitas circumscripta est. Non absimili modo Martyrum animæ, cum ipsorum corpora divariantur, existere dicuntur in Dei manibus, quatenus in illas, uti in paradisum introductæ abundè fruuntur beatæ, & æternæ gloriæ deliciis. Planè hoc in illis efficit una spes virtus ærumnis comitata. Idcirco postquam Salomon dixit, eorum animas in Dei manu versari, subtextit: Spes illorum immortalitate

S. Ansel.

plura tormenta subeunt, eo major ei illorum spes; major autem spes inter eis ciens, ad maiorem erigit gloriæ coronam. Nisi mavis adsciri in Martyribus omnes reliquorum Sanctorum coronas gloriæ.

DE

M A R T Y R U M

Charitate separatum.

804 Contemplare iterum atque iterum, quæso, Heroinam illam Martiamque fæminam, per quam designari Christianam Ecclesiæ in suis præfertim Martyribus divexatam, supra effeci lib. 3. parte 1. c. 1. & c. 4. Doctores enim parturientis, quos subibat, putat Eusebius Gallicanorum Episcopus Homi. in Domini. 3. post Pascha, esse Martyrum cruciamenta pro augendo fidelium numero: rufum vero Draconem, a quo vehementer oppugnatur mulier, ait esse Tyrannos; rufum autem appellari, Propter sanguinem Martyrum, quem fundere non cessat. Illud vero aquarum flumen, ex Draconis ore evomitum adversus fæminam, argutè putat nostrar Alcasar portendisse ingentem Neronis persecutionem in Christianam Ecclesiæ. Certe, ut vides, Martiæ illâ fæminâ præsignabantur fideles adhuc in certamine martyrii versantes, & diversimodè à Tyrannis oppugnati. Jam ergo ad hæc, disquirro: cur mulieri divexatae, & adhuc prælianti duæ alæ tribuuntur aquile magna. v. 14. Quid vero est, quod omnia cæli luminaria avolent è superioris sedibus, ut pugnantem fæminam quoquoversum ambiant? Mulier amita sole, & luna sub pedibus ejus, & in capite ejus corona stellarum duodecim. Respondeo, peropportune id factum, & non absque arcana significatione, quam noviter perscrutor. Etenim reor, aquilinis aliis benè magnis bellissimè figurari spem erectissimam, & firmissimam SS. Martyrum: spem enim, quasi perpeti ac celeri volatu aquilæ magnæ, ad Deum erigebantur, cum pro Christo acerba queaque patiebantur. Quod satatis evincitur verbis Isaïæ c. 40. 31, quæ latè superius c. 11. expendimus: Qui sperant in Domino, mutabunt fortitudinem, assumem penas sicut aquilæ, &c. Rursus opinor, fulgentissima illa cæli luminaria fæminam circumdantia, ejusque verticem coronantia, eo spectare, ut ob oculos proponant æternæ gloriæ coronam, luces, & fulgores, quibus adhuc in certamine positi Martyres fruuntur, & condecorantur per spem Theologicam inter ipsos labores, & cruciatus in Deo fixam. Quod probo ex Pauli verbis 1. ad Corin. 15. 41. ubi agens de corporum resurrectione, & dispari gloria corona in cælo donanda singulis Beatis juxta singulorum merita; hoc ita declaravit: Alia claritas solis, alia claritas lunæ; & alia claritas stellarum: sic & resurrectio mortuorum. Ubi Ambrosius: Sicut sol & luna, & stelle cum sint unius quidem naturæ, diverse tamen claritatis sunt: ita homines cum sint unius quidem generis, merito tamen dissimiles erunt in gloria. Cùm hæc ita habeant quid vetat afferere, fulgentissimis illis cæli luminaribus, quibus Ecclesia in suis Martyribus oppugnata condecoratur, portendi certè corundem Martyrum gloriam, & vitæ coronam, ad quam evehuntur per spem erectissimam, inter ærumnas, & tormenta? Cùm vero Ecclesia dispari lumine coruscans depingatur, portendet disparem gloriam, quæ erogatur Martyribus juxta uniuscujusque meritum. Quòd enim

Apoc. 12. 1.

Mulier Apocalypistica Ecclesia in suis Martyribus divexata, Euseb. Galli.

Apoc. 12. 1.

Aquilinis aliis spes designata.

Ifai. 40. 31.

Sol, luna, & stelle, beatissima gloria lumen.

1. Cor. 15.

S. Ambr.

Martyrum Charitas fortis ut Mors; imò morte ipsa potentior.

805 **A** Dest jam sermo de eximio SS. Martyrum æstu, atque ardore ab igne Charitatis, quo sunt correpti velementer. Ast enim vero, quid ad tanti incendii conspectum præloquar ego? Preludio deserviant opportuna Hugonis de S. Victore verba in ingressu ad libellum de laude Charitatis. Nec iras. Hugo de S. Victo. ci ipsa vestra Charitas mihi debet, si ejus igne jam fortiter ardent (in SS. Martyribus) exiguum verborum meorum flatum tepidus ipse admoveo, non tam ut illa magis ardeat, quam ut mei ergo se desiderii conamen agnoscat. Legite ergo, atque diligite, & quod propter dilectionem legit, adhuc legite, ut diligatis; totum ex dilectione fit, dilectio mitit, dilectio suscipit, dilectio est quod tribuitur, dilectio quod recompensatur. Ergo ad opus.

C A P. X V.

Q Uid aliud pra se ferunt illa Canti. Can. 8. 6. Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum, quia fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus emulatio. Prædixerat dominus Sponlus, Ecclesiam sub Crucis arbore fore concipiendam: modò quidquid haberet acceptum, huic arbori, & ex illa pendenti Christo Jesu referat, sedulò admonet. Referet autem, si Crucifixi Jesu imaginem divinissimam in corde, & brachio, id est, interiori & exteriori jugiter ferat. Quæ est communis Patrum tam Latinorum, quam Graecorum interpretatione apud Gislerium, & Del Rio ibi. Illud hic addiderim, verba scilicet hæc potissimum, imò signatum referenda ad Martyres sanctissimos, qui singulatum Crucifixi imaginem non tantum interna dilectione, sed externa etiam Christianæ religionis professione, & testificatione crucifixum Jesum in corpore suo circumferentes, ei perfectissimè configurantur per societatem passionis & mortis. Ita sentit S. Petrus Damia. Ser. 49. de S. Cassiano M. pro cuius commendatione præclarè expendit prædicta Canti. verba, & tandem concludit: Quæ inviolabile, firmumque signaculum B. Martyr Cassianus in pectore suo posuerat Christianum, qui in tanæ fidei constantia immobilis permanebat. Illuduntur plagæ verborum, infliguntur vulnera punctionum, intorquentur irrisiorum jacula, vincula manibus innectuntur. Inter hos procellarum saevientium turbines, inter has denique crebescientium grandium tempestates, stat firma columna Dei, prorsus immobilis. Tam altè illi, reliquaque Martyribus erat impressa Crucifixi imago per igneam

igneam dilectionis vim ferreis martyrii instrumentis ad sociatam; ut nulla adversitate dereli potuerit; quinimò quò magis saeviebat persecutio, & magis expressior apparebat & vividior, dum non in mente solum, sed in brachio, id est, externis operibus, & toto etiam corpore resplendebat Crucifixi sigillum, expressio, & configuratio. Similia habet Serm. 66. de S. Columba V. & M. Consonat S. Ephrem Ser. de XL. Martyribus, ubi ea Sponsi verba ad Martyres revocat: *Isti in uno Crucifixi signaculo Christum in se quasi legis loco, omnibus prescripsierunt.* Et quidem extra omnem debet esse dubitationem, de Martyribus praesertim dici, quòd Christum crucifixum habeant in anima & corpore, tanquam sigillum impressum, cùm de se Martyr Paulus verissimè prædicet, quod verum habet in reliquis Martyribus, *Ego enim stigmata Domini nostri Iesu Christi in corpore meo porto.*

Amoris vi potentissima.
ad Gal. 6. 17.
Can. 8. LXX.
S. Aug. 5. 17.
Amor mortuus mundo Martyres redit, ut corporaliter morentur pro dilectio.
Hugo de S. Vict.

807 Cæterum, quia hoc Christi crucifixi sigillum erat amoris vi potentissima, & igne ardentissimo inurendum, imprimendumque Martyrum cordibus, & corporibus (ut observant sacri Expositores, praesertim Gulhelmus) proptereà subiungit ibi Sponsus: *Quia fortis est ut mors dilectio, dura scit infernus emulatio.* LXX. vertunt: *Quia valida est, ut mors Charitas, durus scit infernus zelus.* Quasi dicat, amoris vis in causa est, ut crucifixi Iesu signaculum in Martyrum corde, & corpore imprimatur: quo charactere planum fiet, me tantoperè à Martyribus diligi, ut opera illorum, atque conatus uni mihi deserviant. Quibus verbis, & suscepta inter Martyrum amorem, & mortem comparatione, elegantissime exprimitur divini amoris potentia, & præstantia in Martyribus. Ut enim Ambrosius lib. de Isaac & anima cap. 8. versans illa Canti. verba: *Est et illa mors ss. Martyrum valida, cuius non impar est Charitas, qua adaequatur Martyrum passio.* Rem totam variè firmo, & illustro, dum premo parilitatem, seu germinatatem inter amoris, & mortis fortitudinem.

808 In primis, *fortis, seu valida est ut mors dilectio.* Quod qua ratione verum sit, argutè aperit S. August. in Ps. 121. premens hæc Canti. verba, ita: *Magnificentius exprimi non potuit fortitudo charitatis, quam ut dicereatur: valida est sic mors dilectio.* Quis enim resistit morti? Resistit ignibus, undis, ferro; resistit potestatibus, resistit Regibus. Venit una mors, quis ei resistit? Nihil est illa fortius. Propterea viribus ejus charitas comparata est, & dictum est: *valida est sic mors dilectio.* Et quia & ipsa charitas occidit quod fuimus, ut sumus quod non eramus; facit in nobis quandam mortem dilectio. Consonat Hugo de S. Victo. in libello de Charitate, ita prelè: *Mors viventes extinguit: dilectio autem ut mors fortis est, quia sicut illa sensum carnis, sic ista affectum concupiscentiae carnalis perimit.* Quod ad Martyres potissimum refert verbis infra donandis; Martyres enim sunt, in quos suas amor exercit vires, antequam sensum carnis perimeret, quandoquidem omnis in illis affectus concupiscentiae fuit à dilectione peremptus, omnino occisum quod erant, ut essent quod non erant, ut videlicet mundus illis esset crucifixus, mortui mundo essent,

& uni Christo viventes. Audi S. Bernar. Ser. 5. Bern. de Vite. Terreantur licet Martyres, rident: feriuntur, & gaudent: occiduntur, & ecce triumphant. Quare? Quia morte charitatis in tuis in corde jam diudicatum mortui peccatis mortui mundo, tanquam insensibiles facti nec minas, nec tormenta, nec mortem scire potuerunt. Subinde S. Lau. Justi. Tract. 4. de charitate existimat, Martyres mori corporaliter pro Christo non potuisse, nisi præiret mors, per quam mundo essent mortui vi & imperio charitatis. Sanctus mori pro Christo non potuisse in corpore, nisi prius à terrenis desideriis mortuus virtute charitatis fuisse in mente. Magnam hæc demonstrant amoris potentiam, potestati mortis non dissimilem.

Sicut morte anima, sic amore dificit à corpore in rem animam.

S. Dion.

1. Cor 6. 17.

Plato.

S. Justin. Fortis ut mors dilectio, quia Martyres amore ad. Et mortem subiungit.

Ph. Car.

P. Euseb.

patitur, in nempe in visceribus Jesu, vulneribus nimis ruitibus ad introendum. Si in suis esset visceribus scrutans ea, ferrum profecto sentiret, dolorem non ferret; succumberet, & negaret.

Nunc autem in petra habitans quid mirum si in modum petra durerit? Sed neque hoc mirum, si exul à corpore, dolores non sentiat corporis, neque hoc facit stupor, sed amor. Quid elegantius, & opportunius dici potuit? Certè per amoris ætum, Martyris anima magis est in Christo, quem amat, quam in corpore, quod animat: imò non in corpore, sed in Christo tota. Felix itaque mors Martyrum Christum amantium; bono omni pereunt amoris vi, imò vivunt, quatenus inveniunt Christum suæ vitæ felicissimum vicarium, qui redamat, & in quo non periclitatur amor. Subinde est; unam mortem in Martyris amore esse, sed duas resurrectiones. Ita Paulus unicam sibi mortem fateatur, duas vitas: unam Christi amanti, alteram quam *Vivo ego, jam non ego, vivi verrò in m. Christus.* Vivebat ille non in se, sed ritu amantium, extra se, sed in Christo: rursus vivebat in illo Christus, atque adeò revivisebat per Christum in se viventem: semel in se mortuus, semel resuscitatus; dum in Christo vivebat sine se, & dum per Christum in se vivebat.

811 Tertiò, *fortis est ut mors dilectio, ea certè ratione, quæ explicat S. Lau. Justinus de Institut. & Regimi. Prælatorum c. 18. Fortis ut mors esse charitas dicitur, quæ quem perfectè absorberit, facit vitam diligendo perpetuam, corporalem mortem nullatenus formidare.* Consonat sibi c. 6. Astipulator Philo Carpathiorum Epifc. in ea Canti. verba. *Fortis ac valida, ut mors est charitas.* Talem decet habere charitatem in Sponsum, ut præ vere dilectionis magnitudine, & pro veritate tuenda mortem contemnat corporis, & durissimos quoque crucis evincat, dicente Scriptura: *usque ad mortem pro veritate decerta.* Hoc perfusi Martyres, mortes omnes, & sanguinis effusiones, durissimè supplicia aquamiter tolerarunt, atque vicerunt. Ergo Martyrum crucientia, atque è vita difcessus non tam mortis, quam amoris egregium est opus. Non enim cum morte acerbissima vitam commutarent adeò generosè, & spontanè, nisi essent vi dilectionis potentissima dulcisissime adacti. Amori itaque deferenda Martyrum passio, & mors, qui sit fortis ut mors, id est, mortis vices mirabil quodam modo gerat.

812 Dixisset, commutata inter se ab amore, & morte validissima utriusvis arma. Mortis falcam amor gestat; amoris faciem mors. Quo fit, ut Martyres amore pereant, & mors illos sacro, & vivaciori amoris igne incendat. Rem illustro ingenio Joachimi Bellaji catmine in Tumulis, & poematiis Latinis:

Mutarunt arma inter se mors atque Cupido: Hic falcam gestat; gestat at illa faciem. Adicit; hæc animum; corpus sed conficit ille, Sic moritur juvenis; sic moribundus amat. Ut secat hic jugulos, oculos excæcat & illa; Illa ut amare docet; sic jubet iste mori. Dicte hinc humane quæ sint ludibria vitæ; Mors ibalamum sternit: sternit amor tumulum.

Hæc, quæ de amore profano, & vulgaris morte prolata sunt, cadunt verissimè, & bel-

lissimè excellentior modo in amorem Martyrum divinissimum, & eorundem mortem felicissimam. Mors enim hæc amare docuit, amor vero ille jussit mori: illa Martyrum animos adfecit, corpora hic confecit: mors thalamum amoris sternit, amor tumulum mortis. O fortunatissima commutatio! Propterea appellari censeo Martyrum mortem *Pretiosam in conspectu Domini.* Psal. 115. 15. Hebraicè *chara, clara, honorabilis, gloria.* ps. 115. 15. magna, Magni habenda, uti summi pretii, atque æstimationis inors; nam est mors non mortis, sed amoris: *Emit enim eam sanguine Martirum suo (Christis) quem prior fudit pro salute non mors servorum; ne pro nomine Domini, servi fuisse mortis sed amoris.*

mini utilitati proficeret: interpretatur Augustinus ibi. Quasi Martyres non iam Mortem subeunt communem, & ab Adamo ad nos derivatam; sed aliam charissimam, ho-

llam pretio
s. Augus.
ni sanguinis emit
Christus.

mutuatus.

Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in S. Atha.

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in

hominibus, mutuatus est, ut eam adversus Christus quodammodo in corpore mortui, in alieno viventis.

mutuatus est. Etenim illa mortis quoque sanguinis pretio empta. Unde S. Athanasius de Incarnatione Verbi ante medium de istiusmodi morte ait: Corpus suum depositum (Christus) sed mortem, qua erat in